

altid om ogsaa kun en Lillefinger, hvor langt man saa kommer bort fra hende. Jeg kan derfor ikke tro andet, end at din Moder og jeg i hvert Fald havde kunnet tale sammen, skønt vi vistnok i et og alt var saa forskellige, som det overhovedet er to Mennesker muligt at være.“

„Det var I sikkert.“

„Og jeg kan heller ikke tro andet, end at vi tilsidst kunde være kommen til Forstaaelse med hinanden. Af det lidt, du nu og da har fortalt om hende, har jeg dannet mig et Billede, som jeg er kommen til at holde af. Jeg synes, jeg kan se hende ganske tydeligt for mig. Hun var lille, ikke sandt? Og hun havde ikke samme Slags Øjne som du og din Broder, ... de var mørkere. I Børn har vist i det hele mere lignet jeres Fader. — Saa gik hun jo med Stok, naar hun var oven Senge. Det gjorde ogsaa min Bedstemoder; det er maaske derfor, jeg ser hende paa tydeligt. Og hvor hun dog med al sin legemlige Svaghed maa have haft en stærk Vilje! Jeg synes, det er saa beundringsværdigt og saa rørende, at hun saadan i Aarevis styrede hele det store Hus fra sin Seng og midt i sin egen frygtelige Ulykke vaagede over jer allesammen og endog var saa nøjeregnende med, at der ingenting gik tilspilde. Tænk, hvilken Skæbne for en Moder med saa mange smaa Børn at ligge lænket til Sengen i otte Aar. Din Fader var jo tilmed en vanskelig Mand, har du sagt. Det er vist rigtigt nok. Velstand var der jo heller ikke i Huset. Og dog aldrig en Klage! Jeg kan huske, du engang fortalte, hvad din Moder havde sagt til En, der havde beklaget hende: „Beklag ikke mig, beklag min Mand og mine Børn!“ — Jeg synes, det var saa kønt og saa stort.“

Per havde under denne Tale siddet foroverbøjet med Albuerne paa Knæene og stadig mere urolig knipset med den ene Haands Fingre mod den andens Knoer. Nu rejste han sig ligesom utaalmødt og gik henover Gulvet.

„Naa ja, lad nu det være godt,“ afbrød han hende. „Borte er borte. Hvad der kunde være sket, nytter det jo ikke længer at snakke om.“

Han stillede sig hen ved det ene Vindu og saa ud over Torvet, hvor Husenes Skygger allerede var bleven lange. Fuldt belyst af Aftenskæret stod den gamle Voldmølle derovre paa sin Fæstningsstump, hvor den ligesom med aaben Favn hilste Solen i dens Nedgang.

„Du har Ret,“ sagde Jakobe tungt efter en ny Tavshed.